

Çocuklarımızı Nasıl Koruyup Yetiştireceğiz?

Şanı Yüce Allah-u Teala nasip etti de, 1'i kız 3 evladımız oldu çok şükür. Onları ahir zamanın ahlaksız akımlarından ve medya saldırılarından korumak için, kendimizce önlemler almaya çalıştık ebeveynleri olarak. Her birisinde farklı yöntemler deneyerek, daha güzel sonuçlar almaya gayret ettik. Güzel sonuçlar alarak mutlu olduğumuz, beklemediğimiz gelişmeler nedeniyle üzülüp hayal kırıklığı yaşadığımız zamanlarda çok oldu. Kendimizle ilgili kusur ve eksikleri baştan kabul edip bir kenara koyarak, resmi veya sivil eğitim kurum ve kuruluşlarının yaşattığı güzellikler ve sorunları paylaşmak istiyorum. 3 çocuğumuzun her birisiyle ilgili farklı eğitim ve İslami terbiye deneyimlerimiz oldu. Bu yüzden kısa bir yazı olmayacak. Ancak çocukları için benzer kaygılar yaşayanlar, sabredip sonuna kadar okuyabilir sanıyorum. Hidayet yalnızca Allah'tandır. Bizler elimizden geldiği kadar çocuklarımıza iyi bir örnek ve eğitmen olmakla yükümlüyüz. Eksik ve hatalarımızdan dolayı Rabbimize sığınarak, bütün çocuklarımızı kendilerine ve ümmet-i Muhammed'e (s.a.s) hayırlı evlatlar şeklinde yetiştirmeyi nasip etmesi duasıyla başlıyorum.

İlk çocuğumuz olduğunda her yeni anne baba gibi şaşkın ve mutluyduk. Oğlumuzu en güzel davranış ve ahlaki kazandırabilmek için elimizden geleni yaptık. Allah'ın lütfüyle, Eşim o sıralar resmi bir kreşte çalıştığı için, okul öncesi eğitimde önemli bir zorluk ve olumsuz etkileşim yaşamadık. Çocuğun gelişimi içinde İslami kavramları uygun şekilde vermeye, Allah ve Peygamber sevgisini kazandırmaya çalıştık. İlkokula gidene kadar her şey çok güzeldi. Okula başladıktan sonra ise hemen her türlü çirkin söz ve davranışla tanışmış oldu maalesef. İlk zamanlar bize okulda yeni duyduğu küfürleri söyleyerek "- Anne/Baba ..... sözü veya bu hareket ne demek?" diye soruyordu. Sonuçta, oğlumuzu korumaya çalıştığımız ne kadar kötü söz ve davranış varsa, okulundayken sistematik olarak gördü ve öğrendi.

Orta okula başladığında ise kontrolün neredeyse tamamen elimizden çıktığını, İslami terbiye ve eğitim noktasında kendi yaşantımız dışında yeterince etkili olamadığımızı, deneyimlerimizin kısıtlı kaldığını gördük. Sadece dünya için yaratılmadığımızdan, ahiret yolculuğunda çocuklarımıza iyi bir terbiye ve eğitim vermekle sorumlu olduğumuzun da idraki ile farklı çözüm yolları aramaya başladık. Araştırmalarımız ve güvendiğimiz bazı dostların tavsiyeleri neticesinde, oğlumuzu Süleyman Hilmi Tunahan Hocaefendi'nin bağlılarıncı idare edilen talebe yurtlarına gönderdik. Orta 2. sınıftan itibaren Lise bitene kadar bu yurtlarda kaldı. Hafta sonları evci gelmesi ve yaz tatilinin kısa bir bölümü dışında hep oralarda bulundu. Oğlumuzdan ayrı kalmak gerçekten çok zordu. Hafta içinde ziyaretlerine giderek, eve geldiğinde nitelikli beraberlikler yaşamaya çalışarak kolaylaştırmaya çalıştık. Güvenilir bir ortamda bulunması, düzenli namaz kılmayı ve Kur'anı Kerimi hakkıyla okumayı öğrenmesi, derslerine çalışabileceği imkanların sağlanması en önemli ümitlerimiz ve tesellimiz oldu. Biz bunları düşündük ve yaşadık. Peki oğlumuz ne hissetti? İlk başlarda yurda gitmeyi hiç istemedi. Bazen birilerine kızdığı için, bazen hastalandığını söyleyerek hep ayrılmaya çalıştı. Bizse, bahane bile olsa her halini ciddiye alarak, gerek hastane desteğinden, gerekse hocalarıyla özel görüşmelerden veya okulundaki öğretmenleriyle yakın iletişimden kaçınmadık ama, ona karşı da dik durarak yurda devamını sağladık. Ondaki güzel gelişmeleri de gördükçe şevkimiz arttı. Zamanla uyum sağlayıp, evdeyken yurdu özlediği günlerde oldu. Ama genel olarak bizi hep suçladı ve kendince cezalandırmaya çalıştı. Yurtta öğrendiklerini uygulamaktan veya göstermekten kaçındı. Bizler iyi ki göndermişiz, ne kadar iyi oldu demeyelim istedi. Bugün geldiğimiz noktada, memnuniyet oranı vermek gerekirse tahminen %60 oranında iyi ki göndermişiz diyebilirim. Olumlu sonuçlarımız; gerçekten güzel bir Kur'anı Kerim eğitimi almış olması, namaz kılmaya ehemmiyet verilmesi, düzenli ders çalışabileceği imkanların ve öğretmenlerin sağlanması, yeme-içme ve barınma noktasında gözümüzün arkada kalmaması ve okulunda kötü alışkanlıkları olan çocuklardan nispeten korunabildiği kontrollü bir çevre içinde büyümesidir.

Yurtta kalan evladımızdan en önemli beklentimiz, istikrarlı bir şekilde severek namazına devam etmesiydi. Maalesef, hafta sonları izinli geldiğinde gördüğümüz namazı ihmal alışkanlığı, evde kaldığı zamanlarda da devam etti. Şunu anlamış olduk: İbadetler için gerekli bilgiler alınmış ama ibadet sevgisi ve devam şuuru eksik kalmıştı. Gelecek için en büyük kaygımız bu minvalde oldu. İyi bir Üniversite eğitimine başladığı ve gençliğin heva ve heveslerinin yükseldiği bu dönemde, tahkiki iman sahibi olması ve sorularına karşılık bularak, mutmain bir kalple yaşaması için çaba gösteriyoruz şimdi. Korku ve ümit içindeyiz. Rabbim yardımcımız olsun.

Çocuğumuzla birlikte, bizimde yaşadığımız bu yurt tecrübesinden olumsuz etkilenmeler de yaşadık. Benzer kararları verecek olanlara bir deneyim paylaşımı olması için yazıyorum. Buraları kötülemek amacıyla değil, geliştirmek ve etkinliğini arttırmak için. Çocuklarımızı kendi evlatları gibi görüp, 24 saat süren gayret ve hizmetlerini esirgemeyenlerin hepsinden Allah razı olsun. Beşeri sistemler hatalarla maluldür. Hayırlı işleri daha fazla olsun diye uğraşmalıyız.

Her ne kadar, daha iyi yetişiyorlar ve geç kalınmamış oluyor deseler de, çocukların orta okuldan itibaren evden ayrılması, aile bağlarında ciddi kopmalara ve psikolojik travmaya neden oluyor. Bu yüzden lise döneminde yurt deneyimi yaşamaları bence daha uygundur. Bizim evladımız dışa dönük, öz güveni yüksek yapıda olduğu için, Orta 2'den başlarsa çok zorlanmayacağı kanaatindeydik. Yine de olumsuz etkisi oldukça fazla oldu. Ergenlik öncesinde çocukların aile içinde kalması gerekir. Bizlerde yatılı lisede okuduğumuz için, faydasına inanarak oğlumuzu gönderdik. Ama sonuç çok güzel olmadı. Yurtta kalan çocuklar, hemen her vaktini burada geçirdiği için fiilen ailelerinden kopuk yetişiyorlar. Ergenlik döneminde teslim ettiğiniz çocuğunuz koca bir adam olarak karşınıza geldiğinde çok şey kaçırdığınızı daha iyi anlıyorsunuz. Çocuğunuzun geleceği ve ahiret hayatı için böyle bir fedakarlık

yapmış olmanıza rağmen, netice tatmin edici olmayınca hüsrân duygusu ağır basıyor. Yurttaki hocaları fiilen aileleri önemsizleştiriyor ve sanki, aileler onlara talebe çıkararak kuluçka makinesi seviyesine düşürülüyor. Sözlü olarak bunun tersini söyleseler de, fiili durum bu şekilde. Hayatlarının en önemli anları yurt organizasyonu içinde olsun istiyorlar. Sınavları, bayramları, özel günlerini hep onların yanında geçirsin istiyorlar. Yaz tatillerinde bile! Hocaların yaşantılarındaki etkileri anne babalarından çok ileride olsun istiyorlar. Bunların yanına birde rabita uygulamaları eklenince olay bambaşka boyutlara taşınıyor. Kendilerini halktan soyutlayıp kapalı bir cemaat haline getirmeleri de cabası. Namazları ayrı, takkeleri ayrı, kurbanları ayrı, umre ve hac organizasyonları ayrı, Cumaları bile ayrı kılıyorlar. Bu durumları ve oğlumdaki gelişmeler nedeniyle Üniversite döneminden itibaren fiilen oğlumun ilişkisini kesip okuluna evimizden gidip gelmesini istedik. Şimdilerde, acı-tatlı olaylar eşliğinde açığımızı kapatmaya çalışıyoruz. Özellikle Kur'anı Kerim eğitimi açısından Lise döneminde çok hayırlı hizmetleri var. Bu yüzden Ortaokul-Lise döneminde tercih etmiştik. Evladı için bu yurtları düşünenlere Lise dönemi için tavsiye de bulunabilirim. Eğer aynı yurtlar içinde öğretmen ve hoca olarak kalmayacaksa Üniversite döneminde ayrılmaları ve farklı müspet ortamları da görmeleri daha sağlıklı olur.

Küçük oğlumun daha içe dönük olması ve abisinde yaşadığımız deneyimler yüzünden, yurda göndermeyip evde kalmasına karar verdik. Mahallemizdeki bir İmam Hatip Orta Okuluna yazdırdık. Ufak tefek sorunlar çıksa da, genel durum iyi gibi gözüküyordu. Temel inanç değerlerimizi biz verdikten sonra, ilmi eksiklerinin tamamlanması açısından okuluna güvendik ama hata etmişiz! İmam Hatip Orta Okulu diye güvendik ve çok fazla sorgulamadık. Çocuk namazını kıl deyince kılıyordu, hatta bazen Cuma günleri okulca sabah namazında camilere de götürmemiz için organize oluyorlardı. 3. yılı bitirip 4. sınıfa geçtiği bu yılki yaz aylarında biraz şüphelenince, namaz duaları ve sureleriyle ilgili acı gerçeği öğrendim. Oğlumuz, namaz dualarını ve surelerinin çoğunu bilmiyor, bildiklerini de düzgünce okuyamıyordu. Sözde, Arapça ve Kur'anı Kerim eğitimi almasına rağmen, Fatıha suresini bile tecvitle okumaktan acizdi. Meğer hocaları hiç öğretmemiş. Ödev olarak bile vermemişler. Bu nasıl İmam Hatip Okulu? Faydasını göremeyeceksek çocuklarımızı buraya neden gönderelim? Şeklinde isyan edip, Milli Eğitim İlçe ve İl Müdürlüklerine dilekçeler yazdım. Okulda öğrenemediği sure ve duaları evdeyken ezberletmek zorunda kaldım. Meğer, Milli Eğitimde erkek din dersi öğretmeni kıtlığı varmış! Kur'anı Kerim derslerine girecek erkek hoca bulamıyorlarmış. Böyle söylendi bize, ama tatmin edici bulmadık. Şimdi, 3 yılı bizim açımızdan etkisiz geçmiş ve üstelik İmam Hatip okullarından soğumuş bir evladımız var. Bu sene Liseye geçişte hangi okula gideceği üzerine psikolojik mücadele içindeyiz. Lise dönemi farklı ve daha doğru olur umuduyla İmam Hatip Lisesine göndermek istiyoruz. Ama evladımız gitmek istemiyor artık. İmam Hatip Orta Okullarını tabela okulu olmaktan kurtaramayan sorumsuz yetkililerden razı değilim ve hakkımı da helal etmiyorum. Kemiyet kadar keyfiyete de değer verilmelidir. İmam Hatip okullarını bolca açıp içlerine yeterli ve yetkin din dersi öğretmeni koyamayan, daha da acısı, ateist veya din karşıtı olduğunu açıkça izhar eden farklı branş öğretmenlerini, en azından bu okullardan uzak tutamayan idarecilerin vebalini düşünmüyorum. Devletin okulundan da fayda göremezsek ne yapacağız, nereye göndereceğiz evlatlarımızı? Çocuklarımız İmam Hatip okullarına bile gitse mutlaka sorgulayıp gerçekten öğrenip öğrenmediklerini kontrol etmemiz şart oldu. Velileri uyarmak için yazıyorum bunları. Din derslerinin diğer okullardan fazla gibi olması sizleri yanıltmasın. Tüm öğretmenlerini tanımaya ve verdikleri eğitimleri irdelemeye çalışmalıyız. Bu da ancak çocukla sürekli iletişim içinde olmakla gerçekleşebilir. Veli toplantıları kanaat sahibi olmak için yeterli gelmiyor.

Biricik kızımızı da, yaşı uygun olunca ağabeyleri gibi kreş eğitimi ve bakımına vermiştik. Şartlarımız bunu gerektiriyordu. Bildiğimiz ve kamu adına işletilen bir yere göndermeye başladık. Kızımıza da, evdeyken anlayabileceği şekilde değerler eğitimi vermeye çalıştık. Yaşına ve aklına uygun şekilde, sevdirecek benimsetmeye uğraştık. Kreşe başladıktan bir süre sonra, bazı şeylerin ters gitmeye başladığını fark ettik. 3-4 yaşlarındaki kızımıza çok yoğun ve abartılı şekilde Atatürk şiirleri ezberletiliyor

ve benzeri öğretiler yapılıyordu. Evdeki hallerinden ve tekrarlarından bunun gerçekten fazlaca yapıldığını gördük. Öyle ki, daha önce “-Bizleri kim yarattı yavrum, biliyor musun?” şeklindeki sorumuza tatlı diliyle “-Allah yarattı” derken, aynı soruya “-Atatürk yarattı” demeye başladı. Bunun dışında, yılbaşı geldiğinde ayrıca yoğun bir Noel Baba propagandasına da maruz kalınca, (ilgili yazımı **buradan okuyabilirsiniz**) resmen evladımızın değerler sisteminin alt üst edildiğini görüp, bulunduğu kamu kreşinden alarak özel bir kreşe verdik. En azından değerler eğitimini yerli yerinde alması ve evdeki öğretilerimizle çelişmemesi için. Atatürk’ün, Türkiye için çok önemli bir insan olduğunu ve bizler gibi ömrünü yaşayarak sonra vefat ettiğini, Noel Baba efsanesinin uydurma ve Hristiyanların bayramlarıyla ilgili olduğunu tekrar öğretilere kadar oldukça zorlandık. Anaokulundaki çocukların torna misali kalıplar içinde, inanç sistemlerinin iğdiş edilmesi kabul edilir bir durum değildir. Noel Babanın rahatça girdiği yerlere Allah ve Peygamber sevgisinin sokulmaması ne büyük bir acıdır. Rabbime şükürler olsun ki kızımız çok geç olmadan, daha güzel ve sağlıklı bir ortamda, okul öncesi eğitimlerini değerlerimizle birlikte alabildi. Şimdi ilkokula devam ediyor. Kız çocuğu olan her duyarlı Müslümanın gelecekteki umut ve endişelerini bizde içimizde büyütüyoruz. Sağlam bir inanç yapısı olacak mı? Tesettürü sırf örtü olarak değil, ibadet aşkı ve şuuruyla birlikte benimseyip uygulayabilecek mi? Hayırlı bir eş ve anne olmasını sağlayacak, duruma göre kendisine ve milletimize meşru faydaları olacak eğitimlerini tamamlayabilecek mi? Vakti gelince hayırlı ve mutlu bir evlilik kısmet olacak mı?

Bizler, çocuklarımız için bunları yaşadık. Yaşadıklarımızdan dersler alarak, dünya ve ahiret hayatımızı iyileştirmeye çalışıyoruz. Şüphesiz eksiklerimiz ve hatalarımız çoktur. Zaten, bunları biz yaşadık başkaları da belki yaşamadan tedbir alır, veya bizden daha deneyimli olanlarda bizlere güzel tavsiyelerde bulunur diye paylaşıyorum. Her çocuk özeldir. Anne babalar olarak bizlerde her çocuğumuzda farklı şeyleri yaşayıp öğreniyoruz. Rabbimiz, kendisine inananları istikametten ve iyilikten ayırmasın. Yöneticilerimize ve kanaat önderlerimize basiretli olmayı, hak ve adaleti gözeterek icraatta bulunmayı nasip etsin. Kalplerinden Allah korkusunu ve sevgisini eksik etmesin ki, zulüm ve yanlışlara meyilleri olmasın.

Sevgili kızımın ana okulunda öğrenip okuyarak bizleri mesrur ettiği Talebe Duasını bütün Müslümanlar adına amin diyerek paylaşıyorum:

Görselin

Kaynağı: <http://www.thejakartapost.com/life/2016/09/30/parenting-event-seeks-to-educate-young-families.html>